

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK SOUDNÍHO DVORA (velkého senátu)

19. prosince 2019*

„Řízení o předběžné otázce – Směrnice 2000/31/ES – Služby informační společnosti – Směrnice 2006/123/ES – Služby – Zprostředkování vztahu mezi hostiteli (profesionálními či soukromými), kteří mají k dispozici ubytování k pronajmutí a osobami hledajícími tento typ ubytování – Kvalifikace – Vnitrostátní právní úprava stanovící některá omezení výkonu povolání realitního makléře – Směrnice 2000/31/ES – Článek 3 odst. 4 písm. b) druhá odrážka – Povinnost oznámit opatření omezující volný pohyb služeb informační společnosti – Neoznámení – Uplatnitelnost – Trestní řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení“

Ve věci C-390/18,

jejímž předmětem je žádost o rozhodnutí o předběžné otázce na základě článku 267 SFEU, podaná rozhodnutím vyšetřujícího soudce tribunal de grande instance de Paris (soudu prvního stupně v Paříži, Francie) ze dne 7. června 2018, došlým Soudnímu dvoru dne 13. června 2018, v trestním řízení proti

X,

za přítomnosti:

YA,

Airbnb Ireland UC,

Hôtelière Turenne SAS,

Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP),

Valhotel,

SOUDNÍ DVŮR (velký senát),

ve složení K. Lenaerts, předseda, R. Silva de Lapuerta, místopředsedkyně, A. Arabadžev, E. Regan, P. G. Xuereb a L. S. Rossi, předsedové senátů, E. Juhász, M. Ilešič, J. Malenovský, D. Šváby (zpravodaj) a N. Piçarra, soudci,

generální advokát: M. Szpunar,

vedoucí soudní kanceláře: V. Giacobbo-Peyronnel, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 14. ledna 2019,

* Jednací jazyk: francouzština.

s ohledem na vyjádření předložená:

- za Airbnb Ireland UC D. Van Liedekerkem, O. W. Brouwerem a A. A. J. Pliego Seliem, advocaten,
- za Association pour un hébergement a un tourisme professionnels (AHTOP) B. Quentinem, G. Navarrem a M. Robert, avocats,
- za francouzskou vládu E. de Moustier a R. Coesmem, jako zmocněnci,
- za českou vládu par M. Smolkem, J. Vláčilem a T. Müllerem, jako zmocněnci,
- za španělskou vládu M. J. García-Valdecasas Dorrego, jako zmocněnkyní,
- za lucemburskou vládu původně D. Holderer, poté T. Urim, jako zmocněnci,
- za Evropskou komisi L. Malferrarim, É. Gippinim Fournierem a S. L. Kalédou, jako zmocněnci,

po vyslechnutí stanoviska generálního advokáta na jednání konaném dne 30. dubna 2019,

vydává tento

Rozsudek

- 1 Žádost o rozhodnutí o předběžné otázce se týká výkladu článku 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“) (Úř. věst. 2000, L 178, s. 1; Zvl. vyd. 13/25, s. 399).
- 2 Tato žádost byla předložena v rámci trestního řízení proti X zejména pro skutky nakládání s finančními prostředky ze zprostředkovatelské činnosti a správy nemovitostí a obchodního majetku osobou, která nemá profesní povolení.

Právní rámec

Unijní právo

Směrnice 98/34

- 3 Článek 1 první pododstavec bod 2 směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/34/ES ze dne 22. června 1998 o postupu při poskytování informací v oblasti norem a technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 1998, L 204, s. 37; Zvl. vyd. 13/20, s. 337), ve znění směrnice Evropského parlamentu a Rady 98/48/ES ze dne 20. července 1998 (Úř. věst. 1998, L 217, s. 18; Zvl. vyd. 13/21, s. 8) (dále jen „směrnice 98/34“), stanoví:

„Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- 2) ‚službou‘ jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplatu, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

- ‚službou poskytovanou na dálku‘ služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,
- ‚službou poskytovanou elektronicky‘ služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování a uchování dat (včetně digitální komprese) a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,
- ‚službou na individuální žádost příjemce služeb‘ služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

[...]“

Směrnice (EU) 2015/1535

- 4 Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti (Úř. věst. 2015, L 241, s. 1) zrušila a nahradila od 7. října 2015 směrnicí 98/34.
- 5 Článek 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535 stanoví:

„1. Pro účely této směrnice se rozumí:

[...]

- b) ‚službou‘ jakákoli služba informační společnosti, tj. každá služba poskytovaná zpravidla za úplat, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb.

Pro účely této definice se rozumí:

- i) ‚službou poskytovanou na dálku‘ služba poskytovaná bez současné přítomnosti stran,
- ii) ‚službou poskytovanou elektronicky‘ služba odeslaná z výchozího místa a přijatá v místě jejího určení prostřednictvím elektronického zařízení pro zpracování (včetně digitální komprese) a uchování dat a jako celek odeslaná, přenesená nebo přijatá drátově, rádiově, opticky nebo jinými elektromagnetickými prostředky,
- iii) ‚službou poskytovanou na individuální žádost příjemce služeb‘ služba poskytovaná přenosem dat na individuální žádost.

Příklady služeb, které nejsou zahrnuty do této definice, jsou uvedeny v příloze I“.

- 6 Článek 5 odst. 1 této směrnice stanoví:

„S výhradou článku 7 sdělí členské státy neprodleně Komisi každý návrh technického předpisu s výjimkou případu, kdy se jedná pouze o úplné převzetí mezinárodní nebo evropské normy, a kdy postačí informace o dotyčné normě; členské státy současně Komisi sdělí důvody, pro které je nezbytné takový technický předpis přijmout, pokud již nebyly uvedeny v samotném návrhu.

[...]“

- 7 Podle čl. 10 druhého pododstavce směrnice 2015/1535 se odkazy na směrnici 98/34 považují za odkazy na směrnici 2015/1535.

Směrnice 2000/31

8 Bod 8 odůvodnění směrnice 2000/31 uvádí:

„Cílem této směrnice je vytvořit právní rámec pro zajištění volného pohybu služeb informační společnosti mezi členskými státy a nikoli harmonizovat trestní právo jako takové.“

9 Ve znění platném před tím, než vstoupila v platnost směrnice 2015/1535, definoval čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31 „služby informační společnosti“ jako služby ve smyslu čl. 1 prvního pododstavce bodu 2 směrnice 98/34. Od tohoto vstupu v platnost musí být tento odkaz chápán jako odkaz na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535.

10 Článek 2 písm. h) směrnice 2000/31 stanoví:

„h) ‚koordinovanou oblastí‘ požadavky stanovené právními rády členských států pro poskytovatele služeb informační společnosti nebo pro služby informační společnosti, bez ohledu na to, zda mají obecnou povahu či zda byly pro ně zvláště určeny.

i) koordinovaná oblast souvisí s požadavky, které má poskytovatel služeb plnit a které se týkají:

- přístupu k činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na kvalifikaci, povolení nebo oznámení,
- výkonu činnosti služby informační společnosti, např. požadavky na chování poskytovatele služby, kvalitu nebo obsah služby včetně požadavků na reklamu a smlouvy nebo na odpovědnost poskytovatele služby;

ii) koordinovaná oblast nezahrnuje požadavky jako:

- požadavky na zboží jako takové,
- požadavky na doručování zboží,
- požadavky na služby, které nejsou poskytovány elektronickou cestou.“

11 Článek 3 odst. 2 a 4 až 6 této směrnice zní následovně:

„2. Členské státy nemohou z důvodů spadajících do koordinované oblasti omezovat volný pohyb služeb informační společnosti z jiného členského státu.

[...]

4. Členské státy mohou pro určitou službu informační společnosti přijmout opatření odchylná se od odstavce 2, jsou-li splněny níže uvedené podmínky:

a) opatření jsou:

i) nezbytná z jednoho z níže uvedených důvodů:

- veřejný pořádek, zejména předcházení, vyšetřování, odhalování a stíhání v trestní oblasti, zejména ochrana mladistvých a boj proti podněcování k nenávisti z důvodu rasy, pohlaví, víry nebo národnosti a proti útokům na lidskou důstojnost,
- ochrana veřejného zdraví,
- veřejná bezpečnost včetně ochrany vnitrostátní bezpečnosti a obrany,

- ochrana spotřebitelů včetně investorů;
  - ii) přijata vůči určité službě informační společnosti, která poškozují cíle uvedené v bodu i) nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů;
  - iii) úměrná těmto cílům;
- b) členský stát předběžně a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování:
- požádá členský stát uvedený v odstavci 1 o přijetí opatření, a tento stát je nepřijme nebo jsou jeho opatření nedostatečná,
  - oznámí Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 svůj záměr přijmout tato opatření.

5. Členské státy se mohou v naléhavých případech odchýlit od podmínek uvedených v odst. 4 písm. b). V tomto případě oznámí opatření co nejdříve Komisi a členskému státu uvedenému v odstavci 1 s uvedením důvodů, na základě kterých se členský stát domnívá, že se jedná o naléhavý případ.

6. Aniž je dotčena možnost členských států přijímat a uplatňovat dotčená opatření, musí Komise co nejdříve posoudit, zda jsou oznámená opatření v souladu s právem Společenství; dojde-li k závěru, že opatření není slučitelné s právem Společenství, požádá dotčený členský stát, aby od přijetí plánovaných opatření upustil nebo aby dotčená opatření neprodleně ukončil.“

Směrnice 2006/123/ES

- 12 Článek 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2006/123/ES ze dne 12. prosince 2006 o službách na vnitřním trhu (Úř. věst. 2006, L 376, s. 36) stanoví:

„V případě rozporu ustanovení této směrnice s ustanoveními jiných předpisů Společenství, které upravují zvláštní aspekty přístupu k činnosti poskytování služeb nebo jejího výkonu v konkrétních odvětvích nebo pro konkrétní profese, mají tato ustanovení jiných předpisů Společenství přednost a použijí se na dotyčná konkrétní odvětví nebo profese [...]“

Francouzské právo

- 13 Článek 1 zákona č. 70–9 ze dne 2. ledna 1970, kterým se upravují podmínky výkonu činností souvisejících s určitými způsoby nakládání s nemovitostmi a obchodním majetkem (JORF ze dne 4. ledna 1970, s. 142), ve znění platném v době rozhodné z hlediska skutečností sporu v původním řízení (dále jen „Hoguetův zákon“), stanoví:

„Ustanovení tohoto zákona se vztahují na fyzické či právnické osoby, které obvykle poskytují služby nebo nabízejí pomoc, byť jako vedlejší činnost, při následujících transakcích týkajících se majetku třetích osob:

1. koupě, prodeje, vyhledávání, směna, nájem či podnájem, a to sezónní či trvalý, zařízených či nezařízených nemovitostí, a to jak již postavených, tak dosud nepostavených;

[...]“

14 Článek 3 tohoto zákona stanoví:

„Činnosti uvedené v článku 1 mohou být vykonávány pouze fyzickou či právnickou osobou, jež získala profesní povolení, které na dobu a za podmínek stanovených nařízením Conseil d'État (Státní rada) vydá předseda územní/místní obchodní a průmyslové komory nebo předseda obchodní a průmyslové komory departementu Île-de-France, a to s uvedením těch činností, které taková osoba může vykonávat. [...]

Uvedené povolení lze vydat pouze fyzické osobě, která splní následující podmínky:

1. prokáže odbornou způsobilost,
2. doloží finanční záruky umožňující vrácení finančních prostředků [...],
3. uzavře smlouvu o pojištění proti finančním důsledkům odpovědnosti za škodu vzniklou při výkonu povolání,
4. není nezpůsobilá a nebyl jí uložen zákaz činnosti [...]

[...]“

15 Článek 5 uvedeného zákona mimoto stanoví:

„Subjekty uvedené v článku 1, které přijmou nebo uchovávají peněžní částky [...], musí dodržovat podmínky stanovené nařízením Conseil d'État (Státní rada), zejména formální požadavky na vedení záznamů a vydávání dokladů o zaplacení, jakož i další povinnosti vyplývající z jejich funkce“.

16 Článek 14 téhož zákona zní následovně:

„Odnětím svobody na šest měsíců a pokutou ve výši 7 500 eur bude potrestán, kdo:

- a) obvykle poskytuje služby nebo nabízí pomoc, byť jako vedlejší činnost, při transakcích uvedených v článku 1, aniž disponuje povolením podle článku 3, anebo pokud pozbude toto povolení či opomene vrátit povolení na příkaz příslušného správního orgánu,

[...]“

17 Článek 16 Hoguetova zákona stanoví:

„Odnětím svobody na dva roky a pokutou 30 000 eur bude potrestán, kdo:

1. jakýmkoli způsobem přijme nebo uchovává při transakcích uvedených v článku 1 peněžní částky, zboží, aktiva nebo jakékoli hodnoty:

- a) v rozporu s článkem 3, nebo
- b) v rozporu s podmínkami stanovenými v článku 5 pro vedení dokumentů a vydávání dokladů o zaplacení, jsou-li tyto dokumenty a doklady požadovány zákonem“,

[...]“

Spor v původním řízení a předběžné otázky

- 18 Airbnb Ireland UC, společnost irského práva se sídlem Dublinu (Irsko), je součástí skupiny Airbnb, která se skládá z několika společností přímo nebo nepřímo vlastněných společností Airbnb Inc., přičemž posledně uvedená společnost má sídlo ve Spojených státech. Airbnb Ireland nabízí elektronickou platformu, jejímž účelem je po zaplacení provize zprostředkovat vztah, mimo jiné ve Francii, mezi na jedné straně hostiteli, profesionálními i soukromými, kteří disponují ubytovacími prostory k pronajmutí, a na druhé straně osobami, které tento typ ubytování vyhledávají. Airbnb Payments UK Ltd, společnost práva Spojeného království se sídlem v Londýně (Spojené království), poskytuje v rámci uvedeného zprostředkování vztahu online platební služby a spravuje platební činnosti této skupiny v Evropské unii. Kromě toho je společnost Airbnb France SARL, společnost francouzského práva, poskytovatel společnosti Airbnb Ireland, pověřená propagací této platformy u uživatelů na francouzském trhu, a to organizováním mimo jiné reklamních kampaní zaměřených na cílové skupiny veřejnosti.
- 19 Kromě této služby zprostředkování vztahu mezi pronajímateli a nájemci prostřednictvím své elektronické platformy, která centralizuje nabídky, nabízí Airbnb Ireland pronajímatelům jako možnost řadu dalších služeb, například šablonu definující obsah nabídky, fotografické služby, pojištění občanskoprávní odpovědnosti, jakož i záruku za škody do výše 800 000 eur. Nadto jim poskytuje volitelný nástroj pro odhad ceny pronájmu s ohledem na tržní průměry odvozené z této platformy. Kromě toho, pokud pronajímatel přijme nájemce, nájemce provede platbu ve prospěch společnosti Airbnb Payments UK, jejíž výše odpovídá ceně nájemného navýšené o poplatek ve výši 6 až 12 % za služby poskytované společností Airbnb Ireland. Společnost Airbnb Payments UK přijímá a uchovává finanční prostředky na účet pronajímatele a 24 hodin poté, co nájemce do prostor vstoupí, je předává bankovním převodem pronajímateli, čímž poskytuje nájemci záruku existence nemovitosti a pronajímateli záruku zaplacení. Konečně Airbnb Ireland zavedla systém, ve kterém pronajímatel a nájemce mohou nechat hodnocení pomocí známkování v rozsahu od nuly do pěti hvězdiček, přičemž toto hodnocení je k dispozici na dotčené elektronické platformě.
- 20 V praxi, jak je zřejmé z vysvětlení poskytnutých společností Airbnb Ireland, se uživatel internetu hledající ubytování k pronajmutí připojí k elektronické platformě se stejným jménem, uvede místo, kam se chce vydat, období a počet osob podle svého výběru. Na základě toho mu Airbnb Ireland poskytne seznam dostupných míst ubytování odpovídajících těmto kritériím, aby si vybral, které mu vyhovuje, a přistoupil on-line k rezervaci tohoto ubytování.
- 21 V tomto rámci uzavírají uživatelé dotčené elektronické platformy, ať už jsou pronajímateli nebo nájemci, smlouvu se společností Airbnb Ireland na používání této platformy a se společností Airbnb Payments UK na platby provedené prostřednictvím uvedené platformy.
- 22 Dne 24. ledna 2017 podalo Association pour un hébergement et un tourisme professionnels (AHTOP) (Sdružení pro podnikání v ubytování a turistice, AHTOP) trestní oznámení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení z důvodu mimo jiné výkonu zprostředkovatelské činnosti a činnosti správy nemovitostí a obchodního majetku bez profesního povolení podle Hoguetova zákona, za období od 11. dubna 2012 do 24. ledna 2017.
- 23 Na podporu svého trestního oznámení toto sdružení tvrdí, že Airbnb Ireland se neomezuje na zprostředkování vztahu mezi dvěma stranami prostřednictvím platformy se stejným názvem, ale nabízí doplňkové služby, které charakterizují zprostředkovatelskou činnost v transakcích s nemovitostmi.
- 24 Na základě uvedeného trestního oznámení podal procureur de la République près le tribunal de grande instance de Paris (státní zástupce soudu prvního stupně v Paříži, Francie) dne 16. března 2017 obžalobu pro spáchání trestného činu nakládání s finančními prostředky ze zprostředkovatelské činnosti a správy nemovitostí a obchodního majetku osobou, která nemá profesní povolení, v rozporu s Hoguetovým zákonem, za období od 11. dubna 2012 do 24. ledna 2017.

- 25 Airbnb Ireland popírá, že by vykonávala činnost realitního makléře a namítá nepoužitelnost Hoguetova zákona z důvodu jeho neslučitelnosti se směrnicí 2000/31.
- 26 V tomto rámci si vyšetřující soudce tribunal de grande instance de Paris klade otázku, zda by služba poskytovaná společností Airbnb Ireland měla být kvalifikována jako „služba informační společnosti“ ve smyslu této směrnice, a pokud ano, zda tato směrnice brání použití Hoguetova zákona na tuto společnost ve sporu v původním řízení, nebo zda naopak uvedená směrnice nebrání uplatnění trestní odpovědnosti společnosti Airbnb Ireland na základě tohoto zákona.
- 27 Za těchto podmínek se vyšetřující soudce tribunal de grande instance de Paris rozhodl přerušit řízení a předložit Soudnímu dvoru následující předběžné otázky:
- „1) Vztahuje se na služby společnosti Airbnb Ireland poskytované ve Francii prostřednictvím elektronické platformy provozované z Irska svoboda poskytování služeb podle článku 3 [směrnice 2000/31]?
- 2) Je možné uplatnit vůči společnosti Airbnb Ireland omezující pravidla týkající se výkonu povolání realitního makléře ve Francii stanovená [Hoguetovým zákonem]?“

K předběžným otázkám

K přípustnosti žádosti o rozhodnutí o předběžné otázce

- 28 Airbnb Ireland tvrdí, že předkládající soud má nesprávně za to, že činnosti společnosti Airbnb Ireland spadají do oblasti působnosti Hoguetova zákona. Francouzská vláda na jednání vyjádřila stejný názor.
- 29 V tomto ohledu se podle ustálené judikatury na otázky týkající se výkladu unijního práva položené vnitrostátním soudem v právním a skutkovém rámci, který tento soud vymezí v rámci své odpovědnosti a jehož správnost nepřísluší Soudnímu dvoru ověřovat, vztahuje domněnka relevance. Odmítnutí Soudního dvora rozhodnout o žádosti podané vnitrostátním soudem je možné pouze tehdy, je-li zjevné, že žádaný výklad unijního práva nemá žádný vztah k realitě nebo předmětu sporu v původním řízení, jestliže se jedná o hypotetický problém nebo také jestliže Soudní dvůr nedisponuje skutkovými a právními poznatky nezbytnými pro užitečnou odpověď na otázky, které jsou mu položeny (rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 27).
- 30 V projednávaném případě, jak v podstatě připouští francouzská vláda, pokud předkládající soud vznáší otázku uplatnitelnosti ustanovení Hoguetova zákona vůči společnosti Airbnb Ireland, implicitně má za to, že služba zprostředkování poskytovaná touto společností spadá do věcné působnosti tohoto zákona.
- 31 Není přitom zřejmé, že je výklad Hoguetova zákona podaný předkládajícím soudem zjevně vyloučen s ohledem na znění vnitrostátních ustanovení obsažených v předkládacím rozhodnutí (viz analogicky rozsudek ze dne 22. června 2010, Melki a Abdeli, C-188/10 a C-189/10, EU:C:2010:363, bod 28).
- 32 Airbnb Ireland rovněž tvrdí, že předkládací rozhodnutí obsahuje strohý popis francouzských vnitrostátních právních předpisů a že mělo zohlednit další ustanovení těchto právních předpisů. Komise se pak domnívá, že toto rozhodnutí je stíženo nedostatkem skutkových zjištění.
- 33 V projednávaném případě uvádí předkládací rozhodnutí stručně, ale přesně relevantní vnitrostátní právní rámec, jakož i původ a povahu sporu. Z toho vyplývá, že předkládající soud dostatečně vymezil skutkový a právní rámec, v němž předkládá žádost o výklad unijního práva, a že poskytl Soudnímu dvoru veškeré informace nezbytné k tomu, aby Soudní dvůr mohl dát na uvedenou žádost užitečnou odpověď (rozsudek ze dne 23. března 2006, Enirisorse, C-237/04, EU:C:2006:197, bod 19).

- 34 Za těchto podmínek nelze projednávanou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce považovat za nepřípustnou jako celek.

Úvodní poznámky

- 35 Ve svých vyjádřeních AHTOP a Komise uvedly, že právní úprava dotčená v původním řízení musí být posouzena nejen ve světle směrnice 2000/31, ale také směrnice Evropského parlamentu a Rady 2005/36/ES ze dne 7. září 2005 o uznávání odborných kvalifikací (Úř. věst. 2005, L 255, s. 22) a směrnice Evropského parlamentu a Rady 2007/64/ES ze dne 13. listopadu 2007 o platebních službách na vnitřním trhu, kterou se mění směrnice 97/7/ES, 2002/65/ES, 2005/60/ES a 2006/48/ES a zrušuje směrnice 97/5/ES (Úř. věst. 2007, L 319, s. 1).
- 36 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci postupu spolupráce mezi vnitrostátními soudy a Soudním dvorem zavedeného článkem 267 SFEU přísluší Soudnímu dvoru poskytnout vnitrostátnímu soudu užitečnou odpověď, která mu umožní rozhodnout spor, který mu byl předložen. S ohledem na tuto skutečnost může Soudní dvůr vytěžit ze všech informací předložených předkládajícím soudem, a zejména z odůvodnění předkládacího rozhodnutí, normy a zásady unijního práva, které vyžadují výklad vzhledem k předmětu sporu v původním řízení, aby přeformuloval otázky, které mu jsou položeny, a vyložil všechna ustanovení unijního práva, která vnitrostátní soudy potřebují k tomu, aby rozhodly o sporech, které jsou jim předloženy, i když tato ustanovení nejsou v uvedených otázkách výslovně uvedena (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 16. července 2015, Abcur, C-544/13 a C-545/13, EU:C:2015:481, body 33 a 34, jakož i citovaná judikatura).
- 37 Přísluší však pouze vnitrostátnímu soudu, aby vymezil předmět otázek, které zamýšlí položit Soudnímu dvoru. Pokud tedy žádost sama o sobě neukazuje potřebu takového přeformulování, nemůže Soudní dvůr na žádost jedné ze zúčastněných stran uvedených v článku 23 statutu Soudního dvora Evropské unie zkoumat otázky, které mu nebyly předloženy vnitrostátním soudem. Pokud by tento vnitrostátní soud měl s ohledem na vývoj řízení za to, že je nezbytné získat další výklad unijního práva, přísluší mu, aby předložil Soudnímu dvoru novou žádost o rozhodnutí o předběžné otázce (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 11. června 2015, Berlington Hungary a další, C-98/14, EU:C:2015:386, bod 48, jakož i citovaná judikatura).
- 38 V projednávané věci a při neexistenci jakékoli zmínky o směrnicích 2005/36 a 2007/64 v předběžných otázkách nebo jakýchkoli jiných vysvětlení v předkládacím rozhodnutí, která by vyžadovala, aby Soudní dvůr provedl výklad uvedených směrnic za účelem poskytnutí užitečné odpovědi předkládajícímu soudu, není namístě, aby Soudní dvůr zkoumal argumenty týkající se uvedených směrnic, což by ho vedlo ke změně podstaty jemu položených otázek.

K první otázce

- 39 Podstatou první otázky předkládajícího soudu je, zda je třeba čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31 vykládat v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba, jejímž účelem je prostřednictvím elektronické platformy za úplaty zprostředkovat vztah mezi potenciálními nájemci a pronajímateli, ať už podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytnutí krátkodobého ubytování, a zároveň poskytovat řadu dalších služeb, například šablonu definující obsah nabídky, fotografické služby, pojištění občanskoprávní odpovědnosti, jakož i záruku za škody, nástroj pro odhad ceny pronájmu nebo dále i platební služby týkající se poskytování ubytování, musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“ spadající do působnosti směrnice 2000/31.

- 40 Úvodem je třeba na jedné straně konstatovat, což žádný z účastníků původního řízení ani jiných osob, které se zúčastnily řízení v projednávané věci, nepochybně, že zprostředkovatelskou činností dotčenou ve věci v původním řízení lze podřadit pod pojem „služba“ ve smyslu článku 56 SFEU a směrnice 2006/123.
- 41 Na druhé straně je však třeba připomenout, že podle čl. 3 odst. 1 této směrnice se uvedená směrnice nepoužije, pokud jsou její ustanovení v rozporu s ustanovením jiného aktu Unie upravujícího specifické aspekty přístupu k činnosti v oblasti služeb nebo k jejímu výkonu ve zvláštních odvětvích nebo pro zvláštní profese.
- 42 Za účelem určení, zda taková služba, jako je služba dotčená ve věci v původním řízení, spadá do působnosti směrnice 2006/123, jak tvrdí AHTOP a francouzská vláda, nebo naopak směrnice 2000/31, jak tvrdí Airbnb Ireland, česká vláda, lucemburská vláda a Komise, je proto třeba určit, zda taková služba musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“ ve smyslu čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31.
- 43 V tomto ohledu a vzhledem k období, do kterého spadají skutečnosti uvedené v trestním oznámení podaném AHTOP a trestní řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení probíhající před předkládajícím soudem, odkazovala definice pojmu „služba informační společnosti“, uvedená v čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, postupně na čl. 1 první pododstavec bod 2 směrnice 98/34 a poté, od 7. října 2015, na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535. Tato definice se však při vstupu směrnice 2015/1535 v platnost dne 7. října 2015 nijak nezměnila, takže se v rozsudku v projednávané věci bude odkazovat pouze na tuto směrnici.
- 44 Podle čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535 pojem „služba informační společnosti“ zahrnuje „každou službu poskytovanou zpravidla za úplat, na dálku, elektronicky a na individuální žádost příjemce služeb“.
- 45 V projednávané věci předkládající soud uvádí, jak vyplývá z bodu 18 tohoto rozsudku, že účelem služby dotčené v původním řízení je prostřednictvím elektronické platformy za poplatek zprostředkovat vztah mezi potenciálními nájemci a pronajímateli, ať již podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytování krátkodobého ubytování, aby prvně uvedeným umožnila zarezervovat ubytování.
- 46 Z toho nejprve vyplývá, že tato služba je poskytována za úplat, a to i přesto, že provize pobíraná společností Airbnb Payments UK je placena pouze nájemcem, a nikoli také pronajímatelem.
- 47 Dále a v rozsahu, v němž se zprostředkování vztahu mezi pronajímatelem a nájemcem uskutečňuje prostřednictvím elektronické platformy bez současné přítomnosti poskytovatele zprostředkovatelské služby na jedné straně a pronajímatele nebo nájemce na straně druhé, je uvedená služba službou poskytovanou na dálku a elektronicky. V žádném okamžiku procesu uzavírání smluv uzavřených mezi na jedné straně společnostmi Airbnb Ireland nebo Airbnb Payments UK a na druhé straně pronajímatelem nebo nájemcem totiž strany nepřicházejí do styku jinak než prostřednictvím stejnojmenné elektronické platformy.
- 48 Konečně je dotyčná služba poskytována na individuální žádost příjemců této služby, jelikož současně předpokládá zveřejnění inzerátu pronajímatelem a individuální žádost nájemce, který má o tento inzerát zájem.
- 49 Taková služba tedy splňuje čtyři kumulativní podmínky uvedené v čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, a proto v zásadě představuje „službu informační společnosti“ ve smyslu směrnice 2000/31.
- 50 Jak však tvrdí účastníci původního řízení a jiné osoby, které se zúčastnily řízení v projednávané věci, Soudní dvůr rozhodl, že i když je zprostředkovatelská služba splňující všechny tyto podmínky v zásadě službou odlišnou od následné služby, k níž se vztahuje, a proto musí být kvalifikována jako „služba

informační společnosti“, nesmí tomu tak být, pokud se jeví, že tato zprostředkovatelská služba je nedílnou součástí celkové služby, jejímž hlavním prvkem je služba spadající do jiné právní kvalifikace (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, bod 40).

- 51 V projednávaném případě AHTOP v podstatě tvrdí, že služba poskytovaná společností Airbnb Ireland je nedílnou součástí celkové služby, jejímž hlavním prvkem je poskytování ubytování. V tomto směru se domnívá, že Airbnb Ireland se neomezuje na zprostředkování vztahu mezi dvěma stranami pomocí stejnojmenné elektronické platformy, ale nabízí doplňkové služby, které vykazují znaky zprostředkovatelské činnosti v oblasti nemovitostí.
- 52 Přestože zprostředkovatelská služba poskytovaná společností Airbnb Ireland má zajisté za cíl umožnit pronájem místa ubytování, který bezpochyby spadá pod směrnici 2006/123, povaha vztahu mezi těmito službami však neodůvodňuje vyloučit kvalifikaci této zprostředkovatelské služby jakožto „služby informační společnosti“, a tedy použití směrnice 2000/31 na tuto službu.
- 53 Taková zprostředkovatelská služba má totiž oddělitelnou povahu od transakce s nemovitostmi ve vlastním smyslu slova, jelikož se netýká pouze bezprostřední realizace poskytnutí ubytování, ale spíše, na základě strukturovaného seznamu ubytovacích míst dostupných na stejnojmenné elektronické platformě a odpovídajících kritériím zvoleným osobami hledajícími krátkodobé ubytování, poskytnutí nástroje usnadňujícího uzavírání smluv o budoucích operacích. Právě vytvoření takového seznamu ve prospěch jak hostitelů disponujících místy ubytování, tak osob, které hledají tento typ ubytování, je základní vlastností elektronické platformy spravované společností Airbnb Ireland.
- 54 V tomto ohledu představuje soustředování nabídek v jednotném formátu vybavené nástroji pro vyhledávání, lokalizaci a porovnávání těchto nabídek svým významem službu, kterou nelze považovat za pouhou vedlejší součást hlavní služby spadající do jiné právní kvalifikace, totiž poskytování ubytování.
- 55 Kromě toho se taková služba, jako je služba poskytovaná společností Airbnb Ireland, nejeví nezbytnou pro provádění poskytování ubytování, a to jak z pohledu nájemců, tak pronajímatelů, kteří ji používají, jelikož nájemci i pronajímatelé mají mnoho dalších kanálů, které jsou někdy k dispozici již odedávna, jako jsou realitní kanceláře, inzeráty v tištěné nebo elektronické podobě nebo také internetové stránky o pronájmu nemovitostí. V tomto ohledu pouhá skutečnost, že Airbnb Ireland je v přímém konkurenčním vztahu s posledně uvedenými kanály, když svým uživatelům, totiž jak pronajímatelům, tak i nájemcům, poskytuje inovativní služby založené na zvlátnostech obchodní činnosti informační společnosti, neumožňuje vyvodit závěr o jejich nezbytné povaze pro účely poskytování ubytovacích služeb.
- 56 Konečně z předkládacího rozhodnutí ani z informací obsažených ve spise, který má Soudní dvůr k dispozici, nevyplývá, že by Airbnb Ireland stanovila nebo omezovala výši nájemného požadovaného pronajímateli používajícími její platformu. Poskytuje jim nanejvýš volitelný nástroj pro odhad ceny pronájmu s ohledem na tržní průměry odvozené z této platformy, přičemž stanovení nájemného ponechává pouze na pronajímateli.
- 57 Z toho vyplývá, že taková zprostředkovatelská služba, jako je služba poskytovaná společností Airbnb Ireland, nemůže být považována za nedílnou součást celkové služby, jejímž hlavním prvkem je poskytování ubytování.
- 58 Žádná z ostatních služeb uvedených v bodě 19 tohoto rozsudku, posuzovaných společně nebo zvlášť, nemůže toto zjištění zpochybnit. Naopak takové služby mají doplňkovou povahu, jelikož pro pronajímatele nepředstavují samy o sobě cíl, ale prostředek k využití zprostředkovatelské služby poskytované společností Airbnb Ireland nebo k nabídnutí ubytovacích služeb v lepších podmínkách

(obdobně viz rozsudky ze dne 21. února 2008, *Part Service*, C-425/06, EU:C:2008:108, bod 52, ze dne 10. listopadu 2016, *Baštová*, C-432/15, EU:C:2016:855, bod 71, a ze dne 4. září 2019, *KPC Herning*, C-71/18, EU:C:2019:660, bod 38).

- 59 To platí předně pro okolnost, že Airbnb Ireland kromě činnosti zprostředkování vztahu mezi pronajímateli a nájemci prostřednictvím stejnojmenné elektronické platformy poskytuje pronajímatelům šablonu definující obsah nabídky, volitelné fotografické služby, pokud jde o nemovitost poskytovanou k pronájmu, jakož i systém známkování pronajímatelů a nájemců, přístupný budoucím pronajímatelům a nájemcům.
- 60 Takové nástroje jsou součástí logiky spolupráce vlastní zprostředkovatelským platformám, která na jedné straně umožňuje žádajícím o ubytování učinit plně informovaný výběr mezi nabídkami ubytování nabízenými pronajímateli na platformě a na straně druhé pronajímatelům být plně informováni o serióznosti nájemců, s nimiž možná vstoupí do smluvního vztahu.
- 61 To dále platí pro okolnost, že Airbnb Payments UK, společnost skupiny Airbnb, se stará o výběr částek nájemného od nájemců a jejich následný převod pronajímatelům v souladu s postupy připomenutými v bodě 19 tohoto rozsudku.
- 62 Takové platební metody, které jsou společné velkému počtu elektronických platforem, představují nástroj k zajištění transakcí mezi pronajímateli a nájemci, jejichž pouhá přítomnost nemůže změnit samotnou povahu zprostředkovatelské služby, zejména pokud takové metody nejsou přímo ani nepřímo doprovázeny kontrolou cen poskytování ubytování, jak bylo konstatováno v bodě 56 tohoto rozsudku.
- 63 Konečně ani skutečnost, že Airbnb Ireland nabízí nájemcům záruku za škody, jakož i možnost pojištění odpovědnosti za škodu, nemůže změnit právní kvalifikaci zprostředkovatelské služby poskytované uvedenou platformou.
- 64 Ani posuzovány společně neumožňují služby, ať volitelné či nikoli, poskytované společností Airbnb Ireland a uvedené v bodech 59 až 63 tohoto rozsudku, zpochybnit oddělitelnost zprostředkovatelské služby poskytované touto společností, a tedy její kvalifikaci jakožto „služby informační společnosti“, aniž by byly podstatně změněny znaky této služby. V tomto ohledu by ostatně bylo paradoxní, kdyby takové doplňkové služby s přidanou hodnotou poskytované elektronickou platformou zákazníkům, zejména za účelem odlišení se od konkurentů, mohly vést, při neexistenci dalších prvků, ke změně povahy, a tedy i právní kvalifikace činnosti uvedené společnosti, jak uvedl generální advokát v bodě 46 svého stanoviska.
- 65 Navíc a na rozdíl od toho, co tvrdí AHTOP a francouzská vláda, nelze provozní postupy fungování zprostředkovatelské služby, jako je služba poskytovaná společností Airbnb Ireland, přirovnat k postupům zprostředkovatelské služby, které vedly k rozsudkům ze dne 20. prosince 2017, *Asociación Profesional Elite Taxi* (C-434/15, EU:C:2017:981, bod 39), a ze dne 10. dubna 2018, *Uber France* (C-320/16, EU:C:2018:221, bod 21).
- 66 Kromě skutečnosti, že tyto rozsudky byly vydány ve zvláštním kontextu městské osobní dopravy, na kterou se vztahuje čl. 58 odst. 1 SFEU, a že služby poskytované společností Airbnb Ireland nejsou srovnatelné se službami dotčenými ve věcech, ve kterých byly vydány rozsudky uvedené v předcházejícím bodě, doplňkové služby s přidanou hodnotou uvedené v bodech 59 až 63 tohoto rozsudku neumožňují prokázat úroveň kontroly konstatovanou Soudním dvorem v uvedených rozsudcích.

- 67 Soudní dvůr v nich tak uvedl, že Uber měla rozhodující vliv na podmínky poskytování dopravy neprofesionálních řidičů využívajících aplikace, kterou jim tato společnost poskytla (rozsudky ze dne 20. prosince 2017, Asociación Profesional Elite Taxi, C-434/15, EU:C:2017:981, bod 39, a ze dne 10. dubna 2018, Uber France, C-320/16, EU:C:2018:221, bod 21).
- 68 Faktory, které uvádí vnitrostátní soud a které jsou připomenuty v bodě 19 tohoto rozsudku, však neumožňují prokázat, že Airbnb Ireland má takový rozhodující vliv na podmínky poskytování ubytovacích služeb, kterých se týká její zprostředkovatelská služba, jelikož mimo jiné Airbnb Ireland nestanoví přímo ani nepřímo cenu požadovaných nájmu, jak bylo uvedeno v bodech 56 a 62 tohoto rozsudku, ani na své platformě neprovádí žádnou selekci pronajímatelů či ubytování.
- 69 Vzhledem k předcházejícím úvahám je na první otázku třeba odpovědět tak, že čl. 2 písm. a) směrnice 2000/31, který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice 2015/1535, musí být vykládán v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba, jejímž účelem je prostřednictvím elektronické platformy za úplatu zprostředkovat vztah mezi potenciálními nájemci a pronajímateli, ať již podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytnutí krátkodobého ubytování, a zároveň poskytovat řadu dalších doplňkových služeb k této zprostředkovatelské službě, musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“, na kterou se vztahuje směrnice 2000/31.

K druhé otázce

K pravomoci

- 70 Francouzská vláda tvrdí, že Soudní dvůr zjevně nemá pravomoc odpovědět na druhou otázku v rozsahu, v němž předkládající soud žádá, aby Soudní dvůr rozhodl, zda činnosti Airbnb Ireland spadají do věcné působnosti Hoguetova zákona, a tudíž vykládal francouzské právo.
- 71 Ze znění druhé otázky však vyplývá, že se předkládající soud táže Soudního dvora nikoli, zda se Hoguetův zákon použije na činnosti společnosti Airbnb Ireland, ale zda je tento zákon, ohledně něhož předkládající soud konstatoval povahu omezující volný pohyb služeb informační společnosti, vůči společnosti Airbnb Ireland uplatnitelný.
- 72 Taková otázka, která úzce souvisí s možností přiznanou v čl. 3 odst. 4 písm. a) směrnice 2000/31, aby se členské státy odchýlily od zásady volného pohybu služeb informační společnosti, jakož i s povinností těchto států oznámit Komisi a dotčenému členskému státu opatření, která představují zásah do této zásady, stanovená v čl. 3 odst. 4 písm. b) uvedené směrnice, je otázkou týkající se výkladu unijního práva.
- 73 Soudní dvůr má proto pravomoc odpovědět na tuto otázku.

K přípustnosti

- 74 Francouzská vláda podpůrně tvrdí, že jelikož vnitrostátní soud neprokázal, že činnosti společnosti Airbnb Ireland spadají do věcné působnosti Hoguetova zákona, jeho druhá otázka neobsahuje uvedení důvodů, které ho vedly k tomu, aby se zabýval výkladem směrnice 2000/31 a neukazuje souvislost, jakou konstatoval mezi touto směrnicí a Hoguetovým zákonem. Nesplňuje tedy požadavky stanovené v článku 94 jednacího řádu Soudního dvora, a je proto nepřijatelná.
- 75 V tomto ohledu, jak bylo uvedeno v bodě 30 tohoto rozsudku, z druhé otázky vyplývá, že podle předkládajícího soudu spadá zprostředkovatelská služba poskytovaná společností Airbnb Ireland prostřednictvím elektronické platformy stejného jména do věcné působnosti tohoto zákona.

76 Navíc předkládající soud tím, že uvedl restriktivní povahu uvedeného zákona, pokud jde o takové služby, jako je zprostředkovatelská služba dotčená ve věci v původním řízení, a zásadu volného pohybu služeb informační společnosti uznanou v člancích 1 a 3 směrnice 2000/31, s poukazem na obtíže při výkladu posledně uvedené směrnice, pokud jde o otázku, zda taková vnitrostátní právní úprava, jakou je Hoguetův zákon, může být uplatnitelná vůči společnosti Airbnb Ireland, splnil minimální požadavky stanovené v článku 94 jednacího řádu.

77 Za těchto podmínek je druhá otázka přípustná.

K věci samé

78 Druhou otázkou se předkládající soud táže Soudního dvora, zda je právní úprava dotčená ve věci v původním řízení uplatnitelná vůči společnosti Airbnb Ireland.

79 Tato otázka navazuje na argumenty vznesené společností Airbnb Ireland týkající se neslučitelnosti ustanovení Hoguetova zákona dotčených ve věci v původním řízení se směrnicí 2000/31, a konkrétně toho, že Francouzská republika nespĺnila podmínky uvedené v čl. 3 odst. 4 této směrnice, za kterých členské státy mohou přijímat opatření omezující volný pohyb služeb informační společnosti.

80 Druhou otázkou je tedy třeba chápat tak, že směřuje k tomu, zda čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že jednotlivec se může v rámci trestního řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení bránit proti tomu, aby vůči němu byla použita opatření členského státu omezující volný pohyb služby informační společnosti, kterou poskytuje z jiného členského státu, pokud uvedená opatření nespĺňují všechny podmínky stanovené tímto ustanovením.

81 Úvodem je třeba konstatovat, že právní úprava dotčená ve věci v původním řízení, jak uvádí vnitrostátní soud, představuje omezení volného pohybu služeb informační společnosti.

82 Na jedné straně se totiž požadavky obsažené v Hoguetově zákoně a zmíněné předkládajícím soudem, konkrétně povinnost mít profesní povolení, týkají přístupu k činnosti služby zprostředkování vztahu mezi hostiteli disponujícími místem k ubytování a osobami hledajícími tento typ ubytování ve smyslu čl. 2 písm. h) a i) směrnice 2000/31 a nespĺdají do žádné z vyloučených kategorií uvedených v čl. 2 písm. h) bodě ii) této směrnice. Na druhé straně se uplatňují zejména na poskytovatele usazené v jiných členských státech než ve Francouzské republice a tím ztěžují poskytování jejich služeb ve Francii.

83 Podle čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 mohou členské státy, pokud jde o danou službu informační společnosti z koordinované oblasti, přijmout opatření odchylovající se od zásady volného pohybu služeb informační společnosti za dvou kumulativních podmínek.

84 Zaprvé, podle čl. 3 odst. 4 písm. a) směrnice 2000/31 musí být dotčené omezující opatření nezbytné k zajištění veřejného pořádku, ochrany veřejného zdraví, veřejné bezpečnosti nebo ochrany spotřebitelů, přijaté vůči určité službě informační společnosti, která poškozují tyto cíle nebo která představuje závažné a podstatné ohrožení těchto cílů, a konečně úměrné těmto cílům.

85 Zadruhé, podle čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážky této směrnice musí dotyčný členský stát předběžně, a aniž je dotčeno soudní řízení včetně předběžného řízení a kroků uskutečněných v rámci trestního vyšetřování, oznámit Komisi a členskému státu, na jehož území je poskytovatel dotyčné služby usazen, svůj záměr přijmout dotyčná omezující opatření.

86 Pokud jde o tuto druhou podmínku, francouzská vláda nezpochybnuje, že Hoguetův zákon nebyl Francouzskou republikou oznámen ani Komisi ani členskému státu usazení společnosti Airbnb Ireland, totiž Irsku.

- 87 V tomto ohledu je třeba rovnou uvést, že skutečnost, že uvedený zákon byl přijat před vstupem směrnice 2000/31 v platnost, nemůže mít za následek osvobození Francouzské republiky od oznamovací povinnosti. Jak uvedl generální advokát v bodě 118 svého stanoviska, zákonodárce Evropské unie nestanovil výjimku, která by členským státům umožňovala zachovat opatření přijatá před touto směrnicí, která by mohla omezit volný pohyb služeb informační společnosti, aniž by byly dodrženy podmínky stanovené za tímto účelem uvedenou směrnicí.
- 88 Je proto nezbytné určit, zda má skutečnost, že členský stát nesplní povinnost předchozího oznámení opatření omezujících volný pohyb služeb informační společnosti pocházejících z jiného členského státu podle čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážky směrnice 2000/31, za následek neuplatnitelnost dotyčné právní úpravy vůči jednotlivcům, podobně jako je tomu u důsledků vyplývajících z toho, že členský stát nesplnil povinnost předchozího oznámení technických předpisů, stanovenou v čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535 (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54).
- 89 V tomto ohledu je třeba zaprvé poukázat na to, že čl. 3 odst. 4 písm. b) druhá odrážka směrnice 2000/31 stanoví zvláštní povinnost členských států oznámit předem Komisi, jakož i členskému státu, na jehož území je poskytovatel dotčené služby usazen, úmysl přijmout opatření omezující volný pohyb této služby informační společnosti.
- 90 Z hlediska obsahu má tedy povinnost stanovená v tomto ustanovení dostatečně jasnou, přesnou a nepodmíněnou povahu, aby mohla mít přímý účinek, a v důsledku toho se jí mohou jednotlivci dovolávat před vnitrostátními soudy (obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 44).
- 91 Zadruhé je nesporné, jak vyplývá z čl. 3 odst. 2 směrnice 2000/31 ve spojení s jejím osmým bodem odůvodnění, že účelem této směrnice je zajistit volný pohyb služeb informační společnosti mezi členskými státy. Tento cíl je sledován pomocí mechanismu kontroly opatření, která by mu mohla škodit, umožňujícího Komisi a členskému státu, na jehož území je poskytovatel dotyčné služby informační společnosti usazen, dbát na to, aby tato opatření byla nezbytná k uspokojení naléhavých důvodů obecného zájmu.
- 92 Mimoto, a jak vyplývá z čl. 3 odst. 6 uvedené směrnice, má Komise, která musí co nejdříve posoudit, zda jsou oznámená opatření v souladu s unijním právem, povinnost, dojde-li k závěru, že opatření není slučitelné s unijním právem, požádat dotčený členský stát, aby od přijetí těchto opatření upustil nebo aby dotčená opatření neprodleně ukončil. Tento postup tak umožňuje Komisi zabránit přijímání nebo přinejmenším zachování překážek obchodu v rozporu se Smlouvou o FEU, mimo jiné navrhováním změn příslušných vnitrostátních opatření (obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, CIA Security International, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 41).
- 93 Zajisté, jak uvádí zejména španělská vláda, a jak vyplývá z čl. 3 odst. 6 směrnice 2000/31, čl. 3 odst. 4 písm. b) druhá odrážka této směrnice nestanoví formálně, na rozdíl od čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535, povinnost *standstill* k tíži členského státu, který má v úmyslu přijmout opatření omezující volný pohyb služby informační společnosti. Jak však bylo uvedeno v bodě 89 tohoto rozsudku, s výjimkou řádně odůvodněného naléhavého případu, musí dotyčný členský stát oznámit předem jak Komisi, tak členskému státu, na jehož území je poskytovatel dotyčné služby usazen, záměr přijmout takové opatření.
- 94 S ohledem na skutečnosti uvedené v bodech 89 až 92 tohoto rozsudku není povinnost předběžného oznámení stanovená v čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážce směrnice 2000/31 pouhým požadavkem na informování srovnatelným s požadavkem na informování dotčeným ve věci, ve které byl vydán rozsudek ze dne 13. července 1989, Enichem Base a další (380/87, EU:C:1989:318, body 19 až 24), ale

podstatným procesním požadavkem odůvodňujícím neuplatnitelnost neoznámených opatření omezujících volný pohyb služeb informační společnosti vůči jednotlivcům (viz obdobně rozsudek ze dne 30. dubna 1996, *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, body 49 a 50).

- 95 Zatřetí lze řešení přijaté Soudním dvorem v rozsudku ze dne 30. dubna 1996, *CIA Security International* (C-194/94, EU:C:1996:172), pokud jde o směrnici 2015/1535, tím důvodněji přenést na případ směrnice 2000/31, že – jak správně uvedla Komise na jednání – oznamovací povinnost stanovená v čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážce směrnice 2000/31 neslouží jako opatření dotčené ve věci, ve které byl vydán uvedený rozsudek, k zabránění tomu, aby členský stát přijal opatření, která spadají do jeho pravomoci a jsou způsobilá ovlivnit volný pohyb služeb, ale k zabránění tomu, aby členský stát zasahoval do principiální pravomoci členského státu usazení dotyčného poskytovatele služby informační společnosti.
- 96 Z předcházejících úvah vyplývá, že skutečnost, že členský stát poruší oznamovací povinnost ohledně opatření omezujícího volný pohyb služby informační společnosti poskytované provozovatelem usazeným na území jiného členského státu, uvedenou v čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážce směrnice 2000/31, vede k neuplatnitelnosti uvedeného opatření vůči jednotlivcům (obdobně viz rozsudek ze dne 30. dubna 1996, *CIA Security International*, C-194/94, EU:C:1996:172, bod 54).
- 97 V tomto ohledu je rovněž třeba uvést, že podobně jako v případě technických předpisů, které nebyly oznámeny členským státem v souladu s čl. 5 odst. 1 směrnice 2015/1535, lze namítat neuplatnitelnost neoznámeného opatření omezujícího volný pohyb služeb informační společnosti nejen v rámci trestního řízení (obdobně viz rozsudek ze dne 4. února 2016, *Ince*, C-336/14, EU:C:2016:72, bod 84), ale také ve sporu mezi jednotlivci (obdobně viz rozsudek ze dne 27. října 2016, *James Elliott Construction*, C-613/14, EU:C:2016:821, bod 64 a citovaná judikatura).
- 98 Proto v takovém řízení, jako je řízení dotčené ve věci v původním řízení, kde jednotlivec v rámci řízení před trestním soudem požaduje od jiného jednotlivce náhradu škody způsobené stíhaným protiprávním jednáním, činí porušení povinnosti členského státu oznámit podle čl. 3 odst. 4 písm. b) druhé odrážky směrnice 2000/31 vnitrostátní opatření, které stanoví uvedené protiprávní jednání, toto opatření neuplatnitelným vůči stíhanému jednotlivci a umožňuje mu namítat toto porušení nejen v rámci trestního stíhání vedeného proti němu, ale také v rámci řízení o žádosti na náhradu škody podané jednotlivcem v adhezním řízení.
- 99 Vzhledem k tomu, že Francouzská republika neoznámila Hoguetův zákon, a vzhledem ke kumulativní povaze podmínek uvedených v čl. 3 odst. 4 směrnice 2000/31 připomenutých v bodech 84 a 85 tohoto rozsudku, je třeba konstatovat, že tento zákon každopádně nelze použít na jednotlivce nacházejícího se v takové situaci, jako je situace společnosti Airbnb Ireland ve sporu v původním řízení, bez ohledu na to, zda tento zákon splňuje ostatní podmínky stanovené v tomto ustanovení.
- 100 Vzhledem k předcházejícím úvahám je na druhou otázku třeba odpovědět tak, že čl. 3 odst. 4 písm. b) druhá odrážka směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že jednotlivec se může v rámci trestního řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení bránit proti tomu, aby vůči němu byla použita opatření členského státu omezující volný pohyb služby informační společnosti, kterou poskytuje z jiného členského státu, pokud uvedená opatření nebyla oznámena v souladu s tímto ustanovením.

K nákladům řízení

- 101 Vzhledem k tomu, že řízení má, pokud jde o účastníky původního řízení, povahu incidenčního řízení ve vztahu ke sporu probíhajícímu před předkládajícím soudem, je k rozhodnutí o nákladech řízení příslušný uvedený soud. Výdaje vzniklé předložením jiných vyjádření Soudnímu dvoru než vyjádření uvedených účastníků řízení se nenahrazují.

Z těchto důvodů Soudní dvůr (velký senát) rozhodl takto:

- 1) Článek 2 písm. a) směrnice Evropského parlamentu a Rady 2000/31/ES ze dne 8. června 2000 o některých právních aspektech služeb informační společnosti, zejména elektronického obchodu, na vnitřním trhu („směrnice o elektronickém obchodu“), který odkazuje na čl. 1 odst. 1 písm. b) směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2015/1535 ze dne 9. září 2015 o postupu při poskytování informací v oblasti technických předpisů a předpisů pro služby informační společnosti, musí být vykládán v tom smyslu, že zprostředkovatelská služba, jejímž účelem je prostřednictvím elektronické platformy za úplatu zprostředkovat vztah mezi potenciálními nájemci a pronajímáči, ať již podnikateli či soukromými osobami, nabízejícími poskytnutí krátkodobého ubytování, a zároveň poskytovat řadu dalších doplňkových služeb k této zprostředkovatelské službě, musí být kvalifikována jako „služba informační společnosti“, na kterou se vztahuje směrnice 2000/31.
- 2) Článek 3 odst. 4 písm. b) druhá odrážka směrnice 2000/31 musí být vykládán v tom smyslu, že jednotlivec se může v rámci trestního řízení s návrhem na přiznání náhrady škody v adhezním řízení bránit proti tomu, aby vůči němu byla použita opatření členského státu omezující volný pohyb služby informační společnosti, kterou poskytuje z jiného členského státu, pokud uvedená opatření nebyla oznámena v souladu s tímto ustanovením.

Podpisy.